

Arrest

nr. 103 443 van 24 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 23 juni 2009 bent u in België toegekomen met uw vrouw A. K. (...) (O.V. xxxxxxxx) en uw minderjarige zoon U. S. (...) (O.V. xxxxxxxx), en diende er de volgende dag een eerste asielaanvraag in. Op 6 mei 2010 ging het Commissariaat-generaal inzake de asielaanvragen van u en uw vrouw over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 7 juni 2010. De RVV bevestigde de beslissing van het CGVS echter op 27 december 2010. U diende daarna nog een cassatieberoep in bij de Raad van State (RvS) maar dat werd op 15 februari 2011 verworpen.

In 2013 wordt u tweemaal opgepakt en in het gesloten centrum voor illegalen in Brugge geplaatst, met het oog op repatriëring naar uw land van herkomst de Russische Federatie. Tijdens uw detentie in dit centrum, nl. op 2 april 2013, dient u een tweede asielaanvraag in.

In het kader van uw huidige asielaanvraag, verklaart u België nooit verlaten te hebben sinds uw aankomst in België in 2009. U verklaart dat er sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië nog twee convocaties zijn toegekomen op uw adres. U vermoedt dat deze oproepingen nog steeds te maken hebben met de reden waarom u in 2009 een eerste asielaanvraag indiende in België, meer bepaald het feit dat men na uw vrijlating uit de gevangenis in 2008 nog steeds naar u op zoek is. Nog in het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat uw vader meegenomen werd door onbekende mannen in uniform en dat hij gevraagd werd waar u was.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u twee originele convocaties voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door de Belgische asielinstanties werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de aannemelijkheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten bijgevolg als niet-bewezen werden beschouwd. U diende hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de beslissing van het Commissariaat-generaal op 27 december 2010 bevestigde. U diende daarop een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal kan zich er bijgevolg toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Er dient op gewezen te worden dat u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag blijft volharden in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd (nl. het feit dat u in Tsjetsjenië problemen had met bepaalde overheidsdiensten wegens uw betrokkenheid bij de tweede Tsjetsjeense oorlog waarop u ervan beschuldigd werd rebellen te helpen en wegens het feit dat u besloten had niet terug te keren naar de veiligheidsdienst van de Tsjetsjeense president waar u nog geen twee maanden voor gewerkt had (CGVS p. 2 en 7). Daarom mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag hieromtrent incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

U legt twee convocaties voor waarmee u wil aantonen dat 'ze iets van u willen' en dat 'ze nog naar u zoeken'. Het valt echter meteen op dat u niet weet wie deze personen zijn; u verklaart enkel dat ze gewapend zijn, uniforms dragen, in militaire wagens rijden en zich niet gelegitimeerd hebben (CGVS p. 3). Ook over waarom u door deze twee specifieke instanties (nl. OMVD in Grozny en SUSK procuratuur in Chechen-Aul) nog zou zijn opgeroepen in 2011 en 2012, legt u weinig aannemelijke verklaringen af. Zo verklaart u dat u nooit eerder in contact was gekomen met deze instanties toen u zelf nog in Tsjetsjenië was; enkel met MVD van regio Grozny had u al contact gehad en daarvoor met FSB. Als u dan gevraagd wordt waarom u dan in 2012 nog wordt opgeroepen door procuratuur in Chechen-Aul, verklaart u dat u dat niet weet (CGVS p. 6). U verklaart per convocatie ook meerdere malen expliciet dat u niet weet waarom u in 2011 en 2012 werd opgeroepen; u vermoedt wel dat men de oude rechtszaak tegen u wil herzien. U slaagt er echter niet in om concreet aan te tonen waarop u deze vermoedens baseert (CGVS p. 4-5), temeer uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt dat deze rechtszaak reeds in 2006 werd herzien en u als gevolg hiervan strafvermindering kreeg (CGVS 1e asielaanvraag, 22/02/2010, p. 8). Op deze manier dient te

worden vastgesteld dat u onvoldoende informatie kan verschaffen met betrekking tot de exacte identiteit van uw vervolgers en hun motieven. Dergelijke vage verklaringen aangaande uw vervolgers en hun motieven die toch de kern van uw asielrelaas betreffen, ondermijnen de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij zijn vervolgers die de oorzaak vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze kan weergeven – te meer als hij beweert al ruim tien jaar het voorwerp uit te maken van vervolging vanwege deze personen (zie eerste asielaanvraag) – zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit is hier echter niet het geval.

Over de twee convocaties dient bovendien opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal gegronde redenen heeft om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken. Om te beginnen vertonen ze ernstige vormelijke gebreken. Zo ontbreekt op beide convocaties de officiële hoofding van de instantie die het uitgaaf en op één van beide convocaties de datum waarop die is opgesteld. Hoewel u verklaart dat uw moeder beide convocaties persoonlijk in ontvangst nam van de wijkagent (CGVS p. 3 & p. 5), staat de afleveringswijze er niet op vermeld, evenmin als een telefoonnummer dat u dient te bellen in geval van verhindering. Op de convocatie van 2012 staat bovendien niet ingevuld in welke hoedanigheid u opgeroepen wordt. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (i.c. SUSK procuratuur Chechen-Aul en OMVD Grozny). Ook bent u niet op de hoogte van een aantal andere elementen aangaande deze documenten. Er werd reeds gewezen op uw onwetendheid van de reden waarom u volgens deze convocaties werd opgeroepen (zie boven). Daarnaast verklaart u dat uw moeder deze convocatie aan een bepaalde vrouw in Tsjetsjenië gaf die ze meenam naar België en ze u hier overhandigde (in november-december 2012). Wie deze vrouw is, weet u niet. U weet niet hoe ze heet of wat de link tussen haar en uw moeder precies is (CGVS p. 3). Echter, aangezien deze documenten van doorslaggevend belang zijn voor uw huidige, tweede asielaanvraag (het zijn immers de enige tastbare documenten die u neerlegt), kan van u toch redelijkerwijs verwacht worden dat u meer weet over deze persoon. Ten slotte verklaart u goed te weten wat de gevolgen kunnen zijn van als u zich niet aanmeldt volgens deze convocaties (aangezien u in 2011 en 2012 in België was, heeft u zich uiteraard niet aangemeld). In dit opzicht is het bijzonder vreemd dat u verklaart niet te weten of er in uw specifiek geval bepaalde gevolgen zijn geweest wegens uw niet-aanmelden (CGVS p. 5). Dit wijst op een beperkte mate van interesse in deze voor u toch uitermate belangrijke documenten, wat maar moeilijk te rijmen valt met de door u verklaarde vrees (meer bepaald vreest u gedood te kunnen worden, CGVS p. 7).

Dit wordt nog versterkt door het feit dat u meer dan twee jaar wachtte om een nieuwe asielaanvraag in te dienen (uw eerste asielaanvraag werd op 15 februari 2011 definitief afgesloten), hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u op het ogenblik waarop u een tweede asielaanvraag indiende al twee jaar op de hoogte was van het feit dat de eerste convocatie voor u was toegekomen en al meer dan één jaar wist dat u een tweede convocatie kreeg (CGVS, p. 4 en 5).

Gelet op de vormelijke gebreken van deze convocaties, uw onaannemelijke verklaringen hierover en uw matige interesse in deze documenten, dient geconcludeerd dat de twee convocaties die u voorlegt er niet in slagen het Commissariaat-generaal te overtuigen van het foutieve karakter van de beslissing inzake uw eerste asielaanvraag. Daarenboven, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat documenten in de Russische Federatie en in de noordelijke Kaukasus in het bijzonder (waaronder in Tsjetsjenië) gemakkelijk kunnen worden gekocht. Gecombineerd met de eerder opgesomde vaststellingen, maakt dit dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalt.

Ten slotte verklaart u nog dat uw vader in 2011 werd meegenomen, waarbij hij geslagen werd en gevraagd waar u was (CGVS p. 3). U verklaart dat hij werd meegenomen door Russen en Tsjetsjenen, maar aan welke instantie zij verbonden zouden zijn, weet u niet. Ook blijkt u de grootste moeite te hebben om aan te geven wanneer dit met uw vader gebeurde: u houdt het op het vage 'in 2011' ('Ik kan de datum niet herinneren'). Of zijn vasthouding te maken had met de convocaties die u had gekregen, weet u evenmin (CGVS p. 5-6). Dat u – in de lijn van uw vorige verklaringen – zo vaag blijft over door wie uw vader werd meegenomen en wanneer, is weinig aannemelijk, wat deze verklaringen weinig geloofwaardig maakt. Als u reeds meer dan tien jaar problemen zou gekend hebben in uw land zoals u verklaarde in uw eerste asielaanvraag en uw familieleden daardoor ook problemen kregen, kan toch verwacht worden dat u het voorval met uw vader concreter kan duiden; te meer als u verklaart nog contact te hebben met het thuisfront (CGVS p. 2).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens meent zij dat er een schending is van de rechten van verdediging. Ten slotte voert verzoekende partij in een derde en laatste middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierna stelt verzoekende partij dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep*”, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat voormelde louter theoretische benadering van hoe een asielaanvraag dient te worden behandeld op generlei wijze een concrete weerlegging inhoud van de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing. De door verwerende partij vastgestelde onaannemelijke verklaringen aangaande de door verzoekende partij aangebrachte convocaties, de vaststelling dat de convocaties ernstige vormelijke gebreken vertonen, de vaststelling dat verzoekende partij slechts een beperkte mate van interesse heeft in de convocaties, de vaststelling dat verzoekende partij vage verklaringen aflegt aangaande de vasthouding van haar vader in 2011 en het gegeven dat verzoekende partij meer dan twee jaar wachtte om een nieuwe asielaanvraag in te dienen verhinderen aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten en laten derhalve niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen, zijnde de onaannemelijkheden, de vage verklaringen en het persoonlijke gedrag van verzoekende partij wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt voor zich. Zoals uit onderstaande uiteenzetting blijkt, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.7.1. Verzoekende partij oppert dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich heeft beperkt tot tal van eigen beweringen dewelke berusten op een

verkeerde en eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de verklaring van verzoekende partij. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich niet kan beperken tot een dergelijke feitenvinding, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht maar dat actief op zoek wordt gegaan naar elementen om de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Tot slot merkt verzoekende partij nog op dat zij blijft bij haar asielrelaas en dat haar verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot “*tal van eigen beweringen*” dewelke berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de verklaring van verzoekende partij. *In casu* heeft verwerende partij vastgesteld dat aan de elementen die verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag aanhaalt geen geloof kan worden gehecht omdat wat betreft de door verzoekende partij aangebrachte convocaties, zij onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd dienaangaande, zij slechts een beperkte mate van interesse heeft in deze documenten en werd vastgesteld dat de convocaties ernstige vormelijke gebreken vertonen en wat betreft de vasthouding van haar vader in 2011 door verzoekende partij vage verklaringen werden afgelegd. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.16. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van gegevens. Dat verwerende partij enkel op zoek zou zijn gegaan naar elementen om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen, betreft een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze hard kan maken. Deze stelling kan evenmin worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij erop wijst dat verwerende partij enerzijds stelt dat er sprake is van onmenselijke behandelingen, namelijk “*verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen*”, maar anderzijds er ongefundeerd van uitgaat dat verzoekende partij er wel geen last van zal hebben, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Evenwel blijft verzoekende partij hier in gebreke, gezien de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Het betoog dat verwerende partij er ongefundeerd van uitgaat dat verzoekende partij wel geen last zal hebben van de problemen in Tsjetsjenië, gaat volledig voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing, daar door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

2.2.9.1. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadeel van haar, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Zij meent dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Het is volgens verzoekende partij in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Tot slot vermeldt verzoekende partij nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij allerlei zaken opwerpt in haar beslissing die niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag en dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten, verwijst de Raad naar zijn in punt 2.2.7.2. gedane opmerking dat hij zich niet kan scharen achter het argument dat verwerende partij bepaalde gegevens foutief heeft geïnterpreteerd. Dit kan immers niet worden afgeleid uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden of uit de motieven in de bestreden beslissing.

Verder is de Raad van oordeel dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de onaannemelijkheden en vaagheden die door verwerende partij werden vastgesteld. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat van verzoekende partij wordt vereist “*alles te weten*”.

2.2.10.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat de twee convocaties die door verzoekende partij werden voorgelegd er niet in slagen het foutieve karakter van de beslissing inzake de eerste asielaanvraag van verzoekende partij aan te tonen, gezien haar onaannemelijke verklaringen

hieromtrent en gezien haar matige interesse in deze documenten, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij de convocaties niet zelf heeft ontvangen, waardoor zij geenszins op de hoogte was van de inhoud van de documenten en de precieze details. Zij wist enkel dat er twee oproepingen waren geweest en dit in 2011 en 2012. Verzoekende partij meent dat hiermee geen rekening werd gehouden en wijst erop dat zij voor wat betreft de informatie dienaangaande zich exclusief dient te baseren op informatie die haar door derden werd meegedeeld. Indien verzoekende partij zich in Tsjetsjenië had bevonden, zou zij uiteraard nauwkeurig de convocaties gelezen hebben en getracht hebben meer informatie in te winnen. Verzoekende partij bevindt zich echter in België en kon zodus onmogelijk ingaan op de convocaties, waardoor de details van wanneer en bij wie zij zich diende aan te melden haar van minder belang leken. Waar verwerende partij vaststelt dat de convocaties bovendien ernstige vormelijke gebreken vertonen, merkt verzoekende partij op dat dit niet zo verwonderlijk is en dat verwerende partij niet aantoont waarom deze vormelijke gebreken de authenticiteit van het document in twijfel zouden trekken. Aangaande de opmerking van verwerende partij dat uit de informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat documenten in de Russische Federatie en in de noordelijke Kaukasus in het bijzonder (waaronder in Tsjetsjenië) gemakkelijk kunnen worden gekocht, stelt verzoekende partij dat zij ten eerste betwist dat de convocaties gekocht zijn en dat het daarentegen om authentieke documenten gaat.

2.2.10.2. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de details van wanneer en bij wie zij zich diende aan te melden haar van minder belang leken aangezien zij onmogelijk kon ingaan op de convocaties daar zij zich in België bevindt en dat indien zij zich in Tsjetsjenië had bevonden zij wel getracht had meer informatie in te winnen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat – zoals reeds gesteld – de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Door verwerende partij werd vastgesteld dat verzoekende partij uitermate vage verklaringen aflegt aangaande haar vervolgers en hun motieven. In het bijzonder weet verzoekende partij niet waarom zij in 2011 en 2012 werd opgeroepen en weet zij niet waarom zij door deze instanties, namelijk de OMVD in Grozny en de SUSK procuratuur in Chechen-Aul, werd opgeroepen. Verzoekende partij heeft slechts een vermoeden dat men de oude rechtszaak tegen haar wil herzien, maar zij toont niet concreet aan waarop zij deze vermoedens baseert. Het feit dat verzoekende partij zich in België bevindt neemt geenszins weg dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op de hoogte is van dergelijke essentiële elementen van haar asielrelaas. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekende partij zich niet vanuit België heeft geïnformeerd aangaande de reden van haar convocaties, eventueel via een advocaat of via andere derden. De vaststelling dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen meer informatie te bekomen aangaande de identiteit en de motieven van de personen die haar vervolgen valt volgens de Raad bovendien niet in overeenstemming te brengen met een werkelijke vrees voor vervolging. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen enkele aanvaardbaar argument aanbrengt dat de vage en onaannemelijke verklaringen van verzoekende partij aangaande haar oproepingen in 2011 en 2012 verklaren dan wel weerleggen. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

Wat betreft het verweer van verzoekende partij dat verwerende partij niet aantoont waarom de vormelijke gebreken de authenticiteit van de convocaties in twijfel zouden trekken, oordeelt de Raad dat verwerende partij terecht motiveert dat bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen worden verwacht. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat op beide convocaties de officiële hoofding van de uitgevende instantie, de afleveringswijze en een telefoonnummer dat men dient te bellen in geval van verhindering ontbreken. Verder ontbreekt op een van de convocaties de datum van opstelling en staat op de convocaties van 2012 niet ingevuld in welke hoedanigheid verzoekende partij opgeroepen wordt. Deze veelheid aan vormelijke gebreken verhindert dan ook dat enige authenticiteitswaarde aan deze convocaties kan worden toegekend. Ten slotte merkt de Raad nog op dat daar waar verzoekende partij meent dat het feit dat de documenten vormelijke gebreken vertonen “niet zo verwonderlijk” is, verzoekende partij verder nalaat dit te staven met concrete argumenten, hetgeen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Aangaande de opmerking van verwerende partij dat documenten in de Russische Federatie en in de noordelijke Kaukasus in het bijzonder gemakkelijk kunnen worden aangekocht, stelt de Raad vast dat deze motivering samen dient te worden gelezen met de eerder gedane vaststellingen inzake de door verzoekende partij neergelegde convocaties, met name haar vage verklaringen hieromtrent en de vele vormelijke gebreken. In haar verzoekschrift beperkt verzoekende partij zich dienaangaande tot het stellen dat zij ten eerste betwist dat de documenten gekocht zouden zijn en het benadrukken dat de

documenten authentieke documenten betreffen. Dergelijk louter tegenspreken van de motivering van verwerende partij dienaangaande is evenwel niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur ernstig geschonden zijn aangezien haar verklaringen over de door haar ondergane gebeurtenissen en de door haar aangebrachte documenten totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd door verwerende partij, waarbij er bovendien een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, meent de Raad te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.7.2. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat alle door verzoekende partij aangebrachte elementen door verwerende partij in overweging werden genomen en uitvoerig werden besproken in onderhavige bestreden beslissing. Verzoekende partij toont geenszins aan dat haar verklaringen niet correct zouden zijn geïnterpreteerd door verwerende partij.

2.2.12. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat het gebrek aan nationale bescherming kan voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen en dat vervolging zowel door de overheid als door derden kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die *in casu* niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.13. Ten slotte stelt de Raad vast dat de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij meer dan twee jaar wachtte om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, hoewel uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij op het ogenblik waarop zij een tweede asielaanvraag indiende al twee jaar op de hoogte was van het feit dat de eerste convocatie voor haar was toegekomen en al meer dan één jaar wist dat zij een tweede convocatie kreeg, een doorslaggevend motief betreft dat door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid wordt gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.14. De vaststellingen dat verzoekende partij vage verklaringen geeft aangaande de identiteit van de personen door wie zij vervolgd wordt en hun motieven, dat de twee convocaties ernstige vormelijke gebreken vertonen, dat verzoekende partij niet op de hoogte is van een aantal elementen betreffende de convocaties, dat verzoekende partij slechts een beperkte mate van interesse vertoont in deze convocaties en ten slotte het gegeven dat verzoekende partij meer dan twee jaar wachtte om een nieuwe asielaanvraag in te dienen terwijl zij reeds twee jaar op de hoogte was van de eerste convocatie en reeds meer dan één jaar wist van de tweede convocatie, verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kaart in dit verband aan dat in Tsjetsjenië tot op heden

verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen – hetgeen eveneens erkend wordt door verwerende partij – en dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit, hetgeen erop wijst dat de situatie er steeds minder veilig is. Zij verwijst ten exemplatieve titel naar de zelfmoordaanslag die op 1 september 2011 in Grozny werd gepleegd en waarbij tal van doden en gewonden zijn gevallen. Verzoekende partij betoogt dat, omwille van de ernstige en precare situatie in Tsjetsjenië, haar leven er ten zeerste in gevaar is. Zij wijst in dit verband op het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waarin gesteld wordt dat, betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming, het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de betrokkene zou worden teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Dienaangaande verwijst zij nog naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Verzoekende partij is niet akkoord met de redenering van verwerende partij dat zij enerzijds aanvaardt dat er in Tsjetsjenië sprake is van foltering, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch dat zij anderzijds stelt dat de situatie er geen is van willekeurig geweld omdat er slechts sprake zou zijn van een beperkt aantal burgerslachtoffers. Zij is de mening toegedaan dat de situatie in Tsjetsjenië er tot op heden één is van willekeurig geweld, waardoor zij louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Ten slotte haalt verzoekende partij ook nog aan dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie werd geoordeeld dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolg.

Verzoekende partij verwijst naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, stelt dat de situatie er steeds minder veilig is, waarbij zij bij wijze van voorbeeld verwijst naar één zelfmoordaanslag in Grozny, verwijst verder naar de *“recente Mensenrechtenrapporten”*, zonder specifiek aan te geven om welke rapporten het precies zou gaan, en naar de evenmin nader gespecificeerde *“jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie”* – daargelaten de overweging dat deze nog actueel zou zijn – en zij geeft te kennen dat zij niet akkoord kan gaan met de redenering van verwerende partij dat de situatie in Tsjetsjenië er geen is van willekeurig geweld omdat er slechts sprake is van een beperkt aantal burgerslachtoffers. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij middels de voormelde argumentatie niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 14, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de louter verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. De opmerking van verzoekende partij dat de gevechtshandelingen er zouden zijn toegenomen in omvang en intensiteit – wat op zich geen afbreuk doet aan het gericht karakter van deze handelingen – betreft derhalve een blote bewering daar niet onderbouwd met enige concrete informatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14)

en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 15 april 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT